

Jungelismi Vaiko Teollisuusunionismi

ERÄIDEN HARHAKÄSITTEIDEN POISTAMISEKSI

Kirj. Riffi.

Alkuluomautus:

Kenties tässä lausumiani ajatuksia eivät kaikki työläistoverit pidä oikeutettuina. Kenties ne eivät nyt vielä saa yleistä hyväksymistä jäsenistön keskuudessa, mutta yleinen huomio niille kuitenkin pitäisi antaa. Pitkäaikainen tottumus vallitsevien käsitteiden oikeana pitämiseen antaa niille oikealta näyttävän leiman — vaikkapa ne perusteitaan kuinkakin virbeellisiä olisivat. Niiden loukkaaminen ja järkyttäminen voi mahdollisesti nostattaa vastakkaisia mielipiteitä, sillä totuttujen tapojen ja käsitteiden puolustaminen on luonnollista ja oikeutettua niin kauan kun niitä oikeina pidetään. Mutta jos ne virbeellisiksi huomataan niin silloin se myöskin tunnustettakoon ja virbeellisyydet poistettakoon, sikäli kuin ne poistettavissa ovat.

Luottaen siihen, että esiintuomani mielipiteet saavat vastakkaisenkin käsityskannan omaavilta rebellisen ja asiallisen käsittelyyn, ja että kaikki mahdollisesti esiin tulevat seikat käsitellään järjestöä rakentavasti, jätän ne järjestömme ja luokkamme kysymyksiin kiintyneiden työläistoverien harkittaviksi.

Jos esittämäni käsitykset virbeellisiksi ja perusteettomiksi huomataan, ja se asiallisesti ja pätevästi toteen näytetään, niin mitään ei olla menetetty.

Kirjoittaja.

JÄRJESTÖMME jäsenistöön on hyvin yleisesti päässyt imeytymään eräitä teollisuusunionismille vieraita ja sille vahingollisia käsityksiä. Näiden käsityksien lähtökohta on helposti löydettävissä järjestömme mennessyydestä, niistä oloista joissa se on kasvanut ja kehittynyt ja joissa sen filosofia on muokkaantunut.

Yleisesti tunnettua on että järjestömme on melkein yksinomaan kasvanut lännen teollisuusyksiköissä. Puutavaratyöläisten teollisuusunionio on melkein aina ollut huomattavasti toisia voimakkaampi sekä toimivampi ja sen jäsenistö, yhdessä maanviljelystyöläisten kanssa, on määrännyt järjestömme kannan ja luonut sen filosofian — omalaa-tuisena luonnollisesti.

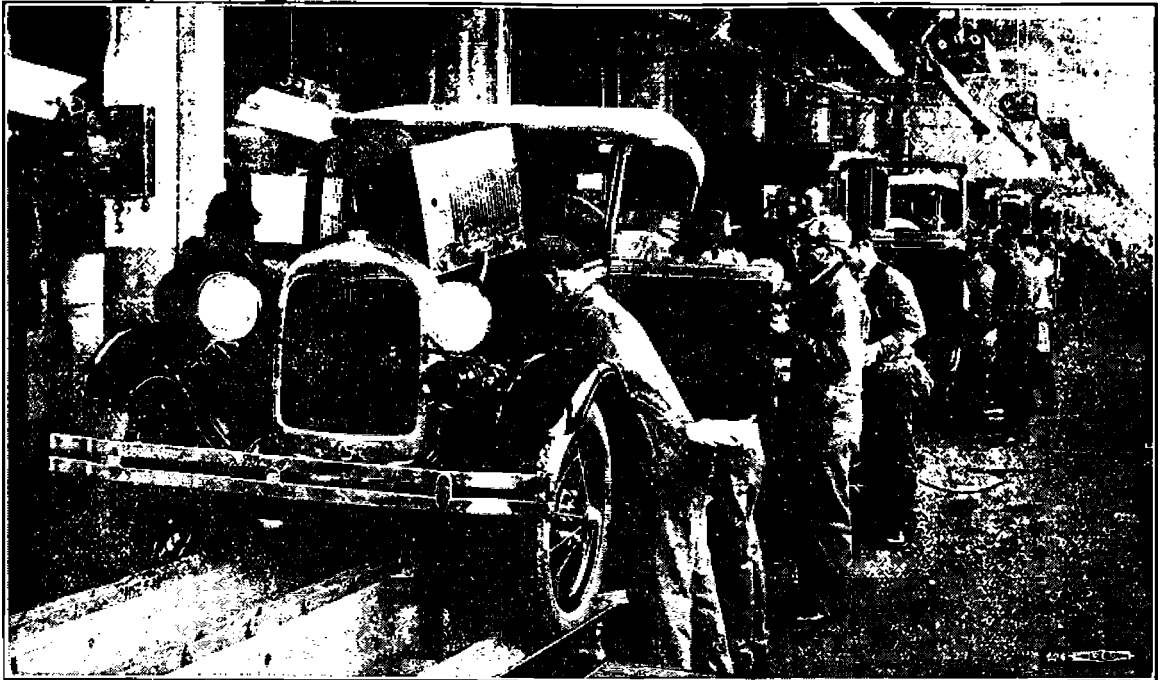
* * *

Lännen metsäkämpillä ja viljavyöhykkeen jungelissa muodostuneet mielipiteet järjestymismenetelmistä ja teollisuusunionismista yleensä, eivät ole osoittautuneet soveliaiksi kaupunkilaisteollisuusyksiköissä työskenteleville työläisille. Mutta koska teollisuusunionismi on noussut lännellä, ja koska länteläinen jäsenistö on aina ollut runsaana enemmistönä järjestössä, niin sen toiminta, probaganda ja henki ovat olleet sen mukaiset.

Teollisuusunionismia on aina pyritty mittaamaan lännen metsämiesten antamalla mittapuulla. Se mitä lännen toverit ovat sanoneet teollisuusunionismiksi niin teollisuusunionismina se on pidetty ja minkälaisia toimitamuuotoja he ovat kehittäneet niin muuallakin on samojen menetelmien puolesta agiteerattu, vaikkapa ne olisivat kuinkakin mahdottomia olleet paikallisesti käytäntöön sovelluttua.

Lännen toverit ovat taistelleet aikoinaan ansiokkaalla tavalla, mutta ei se taistelu sentään niin suurta ole ollut että sen mukaan olisi määriteltävä koko teollisuusunionistisen liikkeen suunta ja toiminta. 50,000 työläisen lakko on kyllä suuri, mutta tällaisessa teollisuusmaassa ei se vielä mikään suunnaton ole. Yhden ainoan, esim. Fordin tehtaista saa normaaliaikana mennä 50,000 työläistä lakkoon ja vasta osa työläisiä on lakossa.

Lännen toverit ovat kehilleet eräitä sängen omituisia ajatelmia ja määritelmiä siitä mikä on järjestöömme soveltuva ja mikä siihen ei saisi soveltuva. Ne voivat olla lähimain soveltuvia niihin oloihin missä ne ovat syntyneet. Jungelitulien leimuavassa loisteessa ja metsäkämpien himmeässä valossa niitä voidaan ehkä hyvinkin ymmärtää, mutta kaupunkilaistyöläinen niitä kaik-

Tuotantoprosessin viimeisimpiä vaiheita autoteollisuudessa.

kia ei voi ottaa vakavalta kannalta; se näkee niissä liian paljon paikallisväriä.

Jos järjestömme olisi kehittynyt tasa-suhtaisesti idässä sekä lännessä, niin epäilemättä sen filosofia olisi silloin hioutunut sellaiseksi kuin se olla pitäisikin, kaikkialla ja kaikissa teollisuuksissa työskenteleville soveltuvaksi. Mutta koska näin ei ole ollut niin se on muodostunut yksipuoliseksi; kaupunkilaistyöläisille melkein mahdolltomaksi.

Jungeleissa, tavaravaunuissa ja metsäkämpillä elämään tottunut i. w. w.-läinen ei ole mitenkään voinut idän kaupunkeihin tullessaan olla ivailematta kaupunkilaisen työläistoverin "sappasyytillä", valkoisella kauluksella ja "hienolla käytöksellä". Kaupunkilainen taas puolestaan ei ole voinut ymmärtää tämän toverin overhaalifilosofiaa, niin proletaareja kuin molemmat ovat saattaneet ollakin. Tästä on ollut myöskin seurauksena se, että kaupunkilainen ei ole voinut ottaa täydestä tämän länteläisen toverin aatteita. Kumpikaan heistä ei ole voinut ymmärtää toistaan, ja kumpikin on ajatellut että toveri saattaa olla vähän epänormaali. Sanomalehdistössämme ilmeni hyvin paljon samaa henkeä, varsinkin "län-

nen nousun" ajoilla. Täten olemme itse itsemme tehneet mahdolltomaksi, ja juuri niissä työläispiireissä joissa meidän oppimme ensi sijassa pitäisi päästä vaikuttamaan. — Ja hullunkurisinta siinä on ollut se, että se ei ole mitään teollisuusunionismia ollutkaan! Se on ollut jungelismia ja on sitä vieläkin.

Miksi pitäisikin työläisten luopua valkoisista kauluksistaan, siististä pukeutumisestaan ja korkeasta elämäntasostaan jos he voivat ne mukavuudet hankkia, ja ennen kaikkea miksi pitäisi käyttäytymisessään pyrkiä sivistysvastaiseen suuntaan! Eivätkö ne kaikki kuulu työläisille, jos ne kerran kenellekään kuuluvat. Mitä valistuneempaa ja luokkatietoisempaa työväestö on niin sitä korkeammat elämänvaatimukset sillä on ja tulee olla.

Ellen väärin ole talousoppia ymmärtänyt niin työläisen työstään saama palkka pyrkii lähentelemään sitä summaa minkä hän tarvitsee välttämättömään kulutukseensa työkuutoisena pysyäksään ja uuden työvoiman luomiseen. Nämä välttämättömät menot vaihtelevat elintason mukaan. Kiinalaisen työläisen välttämättömät menot sanotaan rajoittuvan kuppiin riisiä ja joi-

tain riekaleita pukineiksi — ja heidän palkkansa on sen mukainen. Tämän maan ammattitaitoinen työläinen on onnistunut kohohtamaan nämä menonsa niin korkealle että siihen kuuluu yhtä ja toista, kuten asunto, radio, auto — ja ennen kaikkea valkoinen kaulus! Ja heidän palkkansa on, ainakin ollut, sen mukainen.

Ei siis metsä — ja maanviljelystyöläisellä pitäisi olla mitään muistuttamista kaupunkilaistyöläiselle tässä suhteessa — ja vieläkin vähemmän teollisuusunionismin nimessä.

* * *

On myöskin pyritty vetämään rajaa työläisen ja työläisen välille ammattilaisuuden perusteella. On ilmennyt teorioita, ja ilman vastalauseita, että ammattitaitoinen työläinen ei olekaan työläinen vaan kapitalisti, koska hän ei myy työvoimaansa vaan ammattitaitoaan!

Onko ihme jos tällaisten teoriain vallitessa kaupunkilainen ei ole meidän mukaamme tullut? Tämäkin "oppi" on selostettu kuuluvaksi teollisuusunionismin. — Miten monella tavalla sille onkaan karhunpalveluksia tehty!

Ammattilaisia nämä meidän länteläiset toverimme ovat aina katselleet karsain silmin. Heille he ovat tuskin milloinkaan täydellistä toveriluottoa antaneet, ja ai-
nos' aan siksi että nämä ovat ammattilaisia — intellektuaaleja, kuten länteläiset toverit tapaavat heitä nimittää.

Ja kuitenkin kun järjestömme perustettiin niin se perustettiin kaikille työläisille. Miksi siis tällainen luokittelu? Ei ainakaan siksi että se olisi teollisuusunionismin mukaista.

Järjestömme, ollakseen teollisuusunionistinen, ei tarvitse pyrkiä olemaan sen proletarisempi kuin ovat ne työläiset jotka teollisuuksissa työskentelevät ja joista järjestömme muodostuu.

Se seikka että länteläiset toverit ovat taistelleet työnteittäjiään vastaan, ei suinkaan sellaisenaan tee heidän käsityksiään teollisuusunionistisiksi. L a k k o taisteluita ovat käyneet muutkin järjestöt, ja onpa niitä käyneet kokonaan järjestymättömätkin

joukot ja joskus voittaneetkin, kuitenkin olematta teollisuusunionisteja.

Tietenkin lännen toverit ovat tehneet parhaansa ja hyvässä tarkoituksessa, siitä ei ole epäilystäkään. Mutta tämä maailma on niin suuri ja yhteiskunnallinen elämä niin monimutkainen ettei siihen soveltuvan työväenliikkeen filosofiaa niin vaan jokaisen kiven päällä voida sepittää mitä matkanvarrella levähdyspaikkanaan käytetään.

* * *

Järjestömme on taistellut lukuisia työtaisteluita, mutta melkein kaikki taistelut ovat olleet suhteellisesti pieniä työnantajia vastaan. Kun järjestömme joutuu taisteluun suuria korporatsioneja vastaan, niin vasta silloin tulee kysymykseen josko menettelytapamme kestävä, josko järjestämistapamme on parhain mahdollinen tapa ja josko suhtautumisemme laajoihin työläisjoukkoihin on sellainen että ne voidaan saada mukaan.

Parhain keino järjestömme voimistuttamiseksi sille asteelle että se voi näihin taisteluihin käydä on huolellinen toimintamme tarkkailu. On hyljättävä se mikä vahingolliseksi nähdään ja ennenkaikkea kehitettävä toimintamme sellaiseksi että kaupunkilainenkin tuntee sen omaksi liikkeekseen.

Muhammed sanoi vuorelle: tule minun tyköni!

Mutta vuori ei tullut.

Mitäkö teki tällöin Muhammed.

Minä meni vuoren tykö!

Meidän on tehtävä samoin. Koska kaupunkilaistyöväestö ei ole tullut meidän järjestöömme niin meidän on vietävä järjestömme heidän keskuuteensa.

Järjestöllemme kuuluu tulevaisuus. — Mutta vain sillä ehdolla että jäsenistö pitää huolen siitä että toimintamme on aina sen tilanteen mukaista missä kulloinkin toimitaan. Toinen ehto on se että jäsenistö toimii oma-alotteisesti, ketään odottamatta, toimii aina kun siihen tilaisuutta ilmenee. Kolmas ehto on se että jäsenistön on kohotettava tietomääränsä moninkertaiseksi siitä mitä se nyt on.

Vasta silloin voidaan odottaa tuloksia toiminnastamme — ja silloin odotuksemme ei ole turhaa.